

สำนักพิมพ์จฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การสื่อสารกับการเมือง

เน้นสังคมประชาธิปไตย

เสถียร เซยประทีป

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
ส่วนที่หนึ่ง : บทนำ	1
การสื่อสารทางการเมือง : พิจารณาจากองค์ประกอบของ แบบจำลองการสื่อสาร	3
การศึกษาการสื่อสารกับการเมือง	7
<u>ส่วนที่สอง : ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสาร และการเมือง</u>	8
บทที่ ๒ : การสื่อสารกับการเมือง	11
ประชาธิปไตย	12
ประชาธิปไตยตามแบบฉบับ	12
ประชาธิปไตยแบบประนีประนอมหรือประชาธิปไตย ที่ผ่านตัวแทน	15
อิตาเลียน	19
คดีอำนาจเบ็ดเสร็จ	22
บทที่ ๓ : ทฤษฎีเชิงบรรทัดฐานของสื่อมวลชน	27
แนวคิดลักษณะสองขั้ว.	27

	หน้า
ทฤษฎีสื่อมวลชนเชิงอำนาจนิยม อีสรภาพนิยม คอมมิวนิสต์	
และความรับผิดชอบต่อสังคม	29
ทฤษฎีสื่อมวลชนเชิงอำนาจนิยม	29
ทฤษฎีสื่อมวลชนเชิงอีสรภาพนิยม	34
ทฤษฎีสื่อมวลชนแบบโซเวียต-คอมมิวนิสต์	39
ทฤษฎีความรับผิดชอบต่อสังคมของสื่อมวลชน	44
คณะกรรมการ Hutchins	49
ปัญหาเกี่ยวกับแนวคิดเชิงความรับผิดชอบต่อสังคม	53
เหตุผลที่ใช้ในการสนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับสื่อมวลชน	
ในเชิงความรับผิดชอบต่อสังคม	55
ทฤษฎีความรับผิดชอบต่อสังคมของสื่อมวลชน :	
แนวคิดของ Mahathir Mohamad	57
ทฤษฎีการเข้ามีส่วนร่วมอย่างเป็นประชาธิปไตย	69
ทฤษฎีสื่อมวลชนเพื่อการพัฒนา	72
คุณค่าของทฤษฎีเชิงบรรทัดฐาน	75
ส่วนที่สาม : อิทธิพลของการเมืองที่มีต่อการสื่อสาร	77
บทที่ 4 : ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแบบแผนของการสื่อสาร	79
ลัทธิเศรษฐกิจ	80
ปรัชญาทางการเมือง	83
ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม	86
ระดับของการพัฒนา	89

	หน้า
เป้าหมายของการเปลี่ยนแปลง	90
จุดกำเนิดของการเปลี่ยนแปลง	93
กระบวนการในการเปลี่ยนแปลง	94
กลไกของการเปลี่ยนแปลง	96
ความสมดุลของการเปลี่ยนแปลง	97
ปัจจัยอื่น ๆ	100
บทที่ ๕ : การจัดระเบียบและการควบคุมการสื่อสาร	103
การศึกษาของประชาชน	105
ขอบเขตและข้อจำกัดในการเข้ามีส่วนร่วมและการแสดง ความคิดเห็นทางการเมือง	111
ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลในกระบวนการควบคุมสื่อมวลชน	114
ข่าวสารที่ถูกควบคุมและวิธีการที่ใช้ในการควบคุม	126
การควบคุมสื่อมวลชนภายในประเทศและการไหลของ ข่าวสารระหว่างประเทศ	131
การควบคุมและการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร	133
ผลกระทบของการตรวจข่าวต่อระบบการเมือง	135
ส่วนที่สี่ : อิทธิพลของการสื่อสารที่มีต่อการเมือง	137
บทที่ ๖ : ช่องสารในการสื่อสารทางการเมือง	141
ช่องสารที่เป็นองค์กร	143
ช่องสารที่เป็นกลุ่ม	145

	หน้า
ข้อสารที่เป็นสื่อมวลชน	147
ข้อสารพิเศษสำหรับการแสดงและการรวมผลประโยชน์	151
ข้อสารที่เป็นสื่อมวลชนและข้อสารที่เป็นสื่อระหว่างบุคคล	152
การรวมข้อสารมวลชนเข้ากับข้อสารระหว่างบุคคล	155
ประเภทของกลุ่มที่เปิดรับสื่อ	156
ประสิทธิภาพของกลุ่มที่เปิดรับสื่อ	164
บทที่ 7 : การสร้างและการถ่ายทอดภาพลักษณ์ทางการเมือง	169
ข่าวสารทางการเมืองและการประเมินค่าทางการเมือง	171
การสร้างภาพลักษณ์ทางการเมือง	176
การถ่ายทอดข่าวสารและการประเมินค่าทางการเมือง	179
บทที่ 8 : การสื่อสารกับการทำหน้าที่ของระบบการเมือง	189
ความพอเพียงของกิจกรรมด้านการสื่อสารกับการทำหน้าที่	
ของระบบการเมือง	190
ความพอเพียงของข่าวสาร	191
ความพอเพียงของการจูงใจ	196
ความพอเพียงของระบบการสื่อสารย่อย	198
ความพอเพียงของการเชื่อมระบบการสื่อสารย่อย	
เข้าด้วยกัน	201
สื่อมวลชนกับการเข้ามีส่วนร่วมและการกลมกลืน	
ทางการเมือง	204

	หน้า
บทที่ ๗ : การเปลี่ยนแปลงการเมืองและการสื่อสาร :	
สาเหตุและผล	213
แบบจำลองการเปลี่ยนแปลงและการสื่อสารระบบ	213
ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเจริญเติบโตของสื่อมวลชน	
กับปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน	223
การสื่อสารและการพัฒนาทางการเมือง	228
บทที่ ๑๐ : ที่ปรึกษาด้านการเมืองและการสื่อสารอาชีพ	237
นักการเมืองอาชีพ	238
ประสิทธิภาพเป็นมาตรฐานที่ปรึกษาด้านการเมือง	
และการสื่อสาร	240
ความจำเป็นที่ด้อยใช้ที่ปรึกษาด้านการเมืองและการสื่อสาร	242
หน้าที่ของที่ปรึกษาด้านการเมืองและการสื่อสาร	245
ที่ปรึกษาด้านการเมืองและการสื่อสารให้บริการอะไรบ้าง	249
เทคโนโลยีใหม่	288
ที่ปรึกษาด้านการเมืองและการสื่อสารอาชีพ : ผลและผลกระทบ	289
บทที่ ๑๑ : สื่อมวลชนกับการเมืองในสหรัฐอเมริกา	275
ฮิวทิงส์วอร์ม ๓ ประการ	278
ผลสามประการของการสื่อสารผ่านสื่อมวลชน	280
โครงสร้างของสื่อมวลชน	290
สื่อที่ควบคุมได้และสื่อที่ควบคุมไม่ได้	298
ความสำคัญของการเจาะทะลุ และการรณรงค์	306

	หน้า
ข้อสรุปเกี่ยวกับอิทธิพลของสาร	310
เนื้อหาทางการเมืองในรูปแบบที่ไม่ใช่การเมือง	315
ทฤษฎีในการวิเคราะห์รายการบันเทิงประชาชนนิยม	318
บทที่ 12 : การรณรงค์ทางการเมือง	325
การใช้แนวทางการสื่อสารในการวิเคราะห์การรณรงค์	326
หน้าที่ของการรณรงค์	328
การรณรงค์เลือกตั้งประธานาธิบดี	329
ขั้นตอนการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรก	334
ขั้นการเลือกตั้งผู้สมัครรอบแรก	340
ขั้นการประชุมใหญ่	345
ขั้นการรณรงค์	346
กลยุทธ์ในการรณรงค์	350
สัญญาในระหว่างการรณรงค์	359
คำปราศรัยหรือสุนทรพจน์หลัก	360
การอภิปรายระหว่างผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี	362
หลังการรณรงค์	367
ภาคผนวก	373
บรรณากรรม	305